

Wyrok z dnia 8 lutego 2000 r.

II UKN 380/99

Nauczanie praktycznej nauki zawodu na podstawie umowy zlecenia i w wymiarze niższym niż 22 godziny tygodniowo nie może być uznane za pracę nauczycielską w rozumieniu art. 88 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 - Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 1997 r. Nr 56, poz. 357 ze zm.) w związku z § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 sierpnia 1988 r. w sprawie rozciągnięcia niektórych przepisów Karty Nauczyciela na instruktorów praktycznej nauki zawodu oraz na niektórych innych pracowników uspołecznionych zakładów pracy, prowadzących prace pedagogiczne i wychowawcze (Dz.U. Nr 34, poz. 261 ze zm.).

Przewodniczący SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca), Sędziowie SN: Krystyna Bednarczyk, Jadwiga Skibińska-Adamowicz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2000 r. sprawy z wniosku Henryka K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w P. o emeryturę nauczycielską, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 marca 1999 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 23 lipca 1998 r. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu oddalił odwołanie Henryka K. od decyzji Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 28 listopada 1997 r. odmawiającej prawa do wcześniejszej emerytury wobec ustalenia, że wnioskodawca na podstawie umowy zlecenia z dnia 1 września 1976 r. zawartej z Wojewódzką Spółdzielnią Pracy Oddział w Ś. oraz umowy zlecenia z dnia 1 września 1983 r. zawartej ze Spółdzielnią Pracy Usług Wielobranżowych w Ś. prowadził kursy i praktyczną naukę zawodu w zakresie elektromechaniki, co jednak nie było równoznaczne z pracą pedagogiczną i

rzutuje na uprawnienia do wcześniejszej emerytury przewidziane w Karcie Nauczyciela.

Wyrokiem z dnia 16 marca 1999 r. Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu oddalił apelację wnioskodawcy od powyższego wyroku. Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia i wnioski Sądu Wojewódzkiego podkreślając, że wnioskodawca będąc instruktorem praktycznej nauki zawodu pełnił jednocześnie obowiązki kierownika Spółdzielni Pracy i pracował w akordzie wykonując usługi, przeto nie mógł poświęcać nauce zawodu co najmniej 22 godzin tygodniowo, jak wymagają tego przepisy rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 sierpnia 1988 r. w sprawie rozciągnięcia niektórych przepisów Karty Nauczyciela na instruktorów praktycznej nauki zawodu oraz niektórych innych pracowników społecznych zakładów pracy prowadzących prace pedagogiczne i wychowawcze (Dz.U. Nr 34, poz. 261 ze zm.), a mógł przeznaczyć na tę naukę ok. 15-30 minut przed rozpoczęciem i przed zakończeniem pracy uczniów. Mimo zatem posiadania 30-letniego okresu zatrudnienia wnioskodawca nie legitymuje się 20-letnim okresem wykonywania pracy instruktora praktycznej nauki zawodu w wymiarze 22 godzin tygodniowo i tym samym nie spełnia warunków do przyznania emerytury nauczycielskiej.

Kasacja wnioskodawcy zarzuca wyrokowi Sądu drugiej instancji naruszenie prawa materialnego - § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 sierpnia 1988 r. w związku z art. 88 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 1997 r. Nr 56, poz. 357 ze zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu. Zgodnie z przepisem art. 393¹¹ KPC Sąd Najwyższy rozpoznając sprawę w granicach kasacji bierze z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania. Jednak w przedmiotowej sprawie nieważność postępowania nie występuje.

Sąd Najwyższy zauważa, że kasacja, jakkolwiek w uzasadnieniu zarzuca Sądowi drugiej instancji błędne rozumowanie co do wyliczenia czasu pracy poświęconego przez wnioskodawcę uczniom i charakteru stosunku prawnego łączącego wnioskodawcę ze Spółdzielnią, to nie wskazuje, by Sąd Apelacyjny dokonując ustaleń faktycznych (jakimi w istocie są „rozumowania”), dopuścił się naruszenia przepi-

sów postępowania, mającego istotny wpływ na wynik sprawy, przy czym konieczne byłoby wskazanie konkretnych przepisów jakie zostały naruszone oraz istotnego wpływu naruszenia na wynik sprawy. Z braku tak skonkretyzowanych zarzutów Sąd Najwyższy związany jest stanem faktycznym ustalonym przez Sąd pierwszej instancji, skoro Sąd drugiej instancji tych ustaleń nie zakwestionował, przyjmując je tym samym za własne. W świetle zaś tych ustaleń wnioskodawca, po pierwsze – jako instruktor nauki zawodu nie był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, lecz na podstawie umowy zlecenia (przy czym powody takiego stanu rzeczy nie mają znaczenia dla sprawy), po drugie – czynności instruktora wykonywał obok obowiązków kierownika zakładu pracy i pracy akordowej, po trzecie zaś i najistotniejsze - nie osiągnął wymiaru 22 godzin tygodniowo, co zważywszy na jego inne obowiązki czyni przekonującym wniosek, że poświęcał uczniom nie ponad 3 godziny dziennie a ok. 15 – 30 minut przed rozpoczęciem i po zakończeniu pracy ucznia. W świetle takich, nie zakwestionowanych zarzutem naruszenia przepisów prawa procesowego ustaleń jest oczywiste, iż bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego. Przepis § 2 ust. 1 pkt. 4a rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 sierpnia 1988 r. (Dz.U. Nr 34, poz. 261) obejmuje bowiem przepisami Karty Nauczyciela pracowników, zatrudnionych w charakterze instruktorów praktycznej nauki zawodu w wymiarze minimum 22 godziny tygodniowo, natomiast przepis art. 88 art. 1 Karty Nauczyciela przyznaje prawo do emerytury bez względu na wiek nauczycielowi, który udowodnił 30-letni okres zatrudnienia, w tym 20 lat pracy w charakterze nauczyciela. Pracując w wymiarze i okresach, jakie ustalił Sąd drugiej instancji, wnioskodawca nie legitymuje się 20-letnim okresem pracy nauczycielskiej, przeto zaskarżony wyrok nie dopuszcza się obrazy wskazanych w kasacji przepisów prawa materialnego.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy w oparciu o art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji wyroku.

=====